

Bohoslužby v Zábřeze 2.srpna 2015

J 6,24-35

Milé sestry, milí bratři, ten dnešní text začíná velice dobře. Lidé, kteří se nasytili chlebem z malé svačinky jednoho chlapce, zjistili, že Ježíš je někde jinde a tak se ho vydali hledat. To je dobrá zpráva. Lidé hledají Ježíše. Stali se svědky jeho mimořádného činu a vyrazí na druhý břeh jezera, aby ho našli. Jen si tak říkám, co bychom za to možná dnes dali, kdyby zástupy podobným způsobem začaly hledat Ježíše. Nechaly by všeho a šly za ním, aby se mohly stát svědky dalšího činu, aby mu naslouchaly. Vždyť přeci to je zřetelný znak toho, že Ježíšovo dílo padá do úrodné půdy, stává se žádaným. A tak je to krásný začátek toho dnešního textu, když smíme číst, že zástupy se vydávají na cestu, aby našli Ježíše.

Na druhém břehu zástup Ježíše opravdu našel. Setkání ale začíná dost nezvykle. Není v něm vyjádření radosti, že jsou zase u něj a můžou naslouchat. Je zde skoro až výčitka vložená do otázky, kdy se na tuto stranu jezera dostal. Kdy zmizel, kdy unikl naší pozornosti? Jak jsi to udělal, že jsme si toho nevšimli? Zdá se, že takto by nalezení Ježíše vypadat nemělo. O to už bychom asi ani my tolik nestáli. Místo vyjádření úcty a radosti je zde hledání času, kdy Ježíš zmizel a donutil tak zástup dát se do pohybu. K tomu všemu přidává Ježíš ještě další odhalení. Nepřicházíte z toho důvodu, že jste viděli něco úžasného, ale protože jste z toho něco měli. Najedli jste se. To je tedy onen důvod. Byl zde chléb velice snadno získaný. A tak dav chtěl dokonce provolat Ježíše králem, protože dokázal něco, co právě ke králi patří, co lid očekává. Jaký by to byl blahobyt, kdyby Ježíš prostě jen z pár chlebových placek dával jídlo tolika dalším lidem. Nemuselo by se tolik sít a sklízet a nebo by se to mohlo prodávat sousedním zemím. Byly by peníze, bohatství, moc a sláva. Jistě si to umíme sami živě představit, jak krásně by se to žilo u takového krále. Snadno dostupný chléb vždycky láká. Zejména pokud je s tím spojena i minimální práce. Takže z toho, co Ježíš vykonal si dav vybral právě tento důraz. Dal všem najíst chleba, a tak si je získal.

Důraz na syčení chlebem se zopakuje ještě o něco později. Je to vlastně námitka davu, když chtějí nějaké znamení, když chtějí, aby Ježíš ukázal něco, kvůli čemu by mu uvěřili. Hospodin skrze Mojžíše dal lidu manu na poušti. Dostalo se jim chleba z nebe, aby nehladověli. Takto dokázal Hospodin svou moc použít. Co na to Ježíš? Pochopí, že právě toto si dav žádá, že právě toto je pro něj důkazem, že Bůh se stará, pečuje o dobro svého stádečka. Dává chléb, aby se mohli dosyta najíst, aby upokojili své potřeby. Jak vidno, právě toto je důležitý rozměr jejich života a zde tedy chtějí zakoušet sílu Božího jednání. A je-li Ježíš skutečně ten, kterému

mají věřit, tak jim vyjde vstříc.

Ježíš své jednání uvádí na pravou míru. Může to být pro mnohé zklamání. Žádné pravidelné syčení chlebem z kouzelného košíku či rovnou z nebe. To Ježíš v plánu vůbec nemá. To není hlavní důraz jeho díla. Kvůli tomu nevykonal zázrak. Jeho činy vedou ke změně pohledu na to, co je a co není důležité pro lidský život. Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný. Člověk se může nasytit i jinak, a Ježíš přišel, aby mu právě v tomto jiném způsobu nasycení pomohl. A zdá se, že dav tím je také osloven a chce vědět, něco víc. První otázkou je tak otázka autority a moci. Dokáže víc než mohl Izrael přijmout na poušti? Dokáže dát opravdu pokrm trvalejší než byla mana? Je to velice silná otázka, kterou ti lidé Ježíšovi položili. Co dokážeš? Možná se tak občas také ptáme. Chceme vědět, co Ježíš dokáže, co mimořádného zvládne. Dát chléb pěti tisícům bylo docela dobré, ale sytit několik let na poušti, to je mnohem víc. Čím to tedy Ježíš přebije, nebo alespoň se tomu vyrovná? Mluví o chlebu k věčnému životu, který dává do souvislosti s vírou v Syna člověka. Na obraz many na poušti navazuje tím, že chléb, který dává skutečný život sestupuje z nebe, protože pochází přímo od Boha. Není dílem člověka, ale přichází bez jeho přičinění jako Boží dar. To je důležitá informace, kterou zde Ježíš svým učedníkům říká. To, co člověka vede k věčnému životu, co je pokrmem trvalým, co člověka opravdu nasytí, to není dílem lidských rukou, ale darem Božím. Jakoby už najednou v Ježíšových slovech nešlo o chléb, o jídlo, ale celkově o život a srovnání díla lidského a Božího. Tím, co člověk koná, se nikdy nenasytí, nikdy nebude mít dost, bude časem zase prázdný. Naplnění se mu dostane opravdu až Božím dílem, které je trvalé.

Z textu je patrné, že zástup na tato Ježíšova slova reaguje s porozuměním. Vidí, že skutečně jim dokáže dát, co je naplní, co je skutečně nasytí. Žádají Ježíše o tento chléb. Kdo by ostatně po takovém nasycení netoužil? Odpověď Ježíšova musí trochu zamotat hlavu. On je ten chléb a kdo přichází k němu, ten nebude hladovět ani žíznit. To se opět dostáváme k tomu, že klíčem nasycení lidského života je Ježíš a jeho působení, jeho slovo, jeho činy. Když člověk přichází k němu, tak se mění jeho život, dostává nový rozměr, nový pohled. Právě zde člověk může porozumět tomu, co Ježíš řekl, když ho dav našel. Neusilujte o pomíjející pokrm. Vidíme jako velice důležité a potřebné se najíst, udělat dobře svému tělu. Ale je zde ještě něco nad tím. Něco většího a dá se říct, že i lepšího. Těžko se představuje člověku, které je orientován jen sám na sebe, který přichází k Ježíši z podobných pohnutek, jako ten dav. Viděl, že zde může něco získat a tak přichází. Naplnění, o kterém mluví Ježíš, jde ale jinou cestou. Pokrm k věčnému životu není pokrm, který má vyšší cenu a tak se o něj člověk musí víc snažit. Tomu právě Ježíš brání. Tento pokrm je přece spjat s ním. Je spjat s důvěrou a následováním. A to je něco jiného než pronásledování, které dělá ten dav. Následovník se od Ježíše učí, poznává, že on sám se musí změnit, sám mnoha věcí zřeknout, aby se mohl cítit nasycen. Pronásledující dav touží jen po tom, něco z Ježíše mít, nějak ho získat pro svůj prospěch.

V tomto příběhu jde o nasycení, pokrm lidského života, jeho skutečné naplnění. Jde také o nás

a náš postoj k Ježíši. Co v něm nejen sami přijmeme, ale co ukážeme druhým? Náš svět je hladový a Ježíš na to dokáže reagovat. Jak jsme viděli v předchozím příběhu, není pro něj problém dát lidem chléb, nasytit jejich těla. A mnozí právě z toho vycházejí. Ukazují k Ježíši jako tomu, kdo zajistí jejich běžné životní potřeby, kdo posvětit jejich snahu o naplnění života. Jenže je to opravdu tak správné? Máme vidět za Ježíšovými činy kroky, kterými se chce Bůh světu zalíbit? Myslím, že o zalíbení zde přece nejde. Jde o mnohem víc, ne o ten pomíjející chléb, se kterým by se možná dav spokojil. Ježíš chce dát člověku život, který sám od Boha přijal. Chce vnést do jeho života radost a pokoj. A to je přece víc než si nacpat břicho. Proto i my se máme snažit ukázat právě tohoto Ježíše. Ježíše, který k sobě zve, aby proměnil beznaděj lidského života v cestu, která má svůj smysl.

Text začal úžasně, lidé hledají Ježíše. Ono to vlastně platí stále i dnes. Lidé hledají Ježíše. Někteří vědomě, někteří o tom ani neví. Někteří ho hledají jako ten zástup. Chtějí být uzdraveni, chtějí být nasyceni, chtějí si žít dobře a pohodlně. A vědí, že Ježíš všechno toto může člověku dát. Zde do toho hledání můžeme vstoupit a ukázat, že jde o víc než pohodlný život. Jde o život s Ježíšem, který může být naplněný, když se od Ježíše člověk nechá sytit. Ne k tomu, aby se najedl a spokojeně šel zase domů, ale k tomu, aby ve svém životě našel to, co nepomíjí, co zůstává, co zahání jeho prázdnotu. Neměli bychom tedy lákat na úžasné Boží skutky, které zajistí člověku bezproblémový život, protože o to ve zvěstování skutečně nejde. Pokojný život člověk získá, když ten život svěří Bohu, ne když se bude snažit za každou cenu z Boha něco vymámit, přinutit ho, aby mu pomáhal, aby žehnal všemu, do čeho se pustí. Tudy opravdu cesta nevede.

Z davu padla směrem k Ježíši otázka, co vlastně dokáže? Dokáže víc než Hospodin na poušti? Dokáže víc než my sami? Možná nás to také často napadne, když se díváme kolem sebe a vidíme, jak mnozí trpí, jak bloudí, jak se trápí a nacházejí alespoň zčásti útěchu v mnoha pomíjejících věcech. Kolik toho dokáží mnozí jiní v lidském životě lépe než my se svou vírou v Ježíše. A je tedy na místě otázka, zda opravdu Ježíš dokáže víc. Smíme poznávat, že dokáže. Jeho odpovědí je později cesta na kříž. Touto cestou se stává chlebem, který dává světu život. A možná je dobré vědět, že se stává opravdu chlebem, nikoliv koláčem, bonbónem nebo čokoládou, které snad navodí pocit příjemné chuti, ale člověka nenasytí.

Pane Ježíši, směli jsme přijmou dobrou zprávu o tvém díle, o tom, že je konáš, abychom ti uvěřili a uvěřili v dobrotivost tvého Otce v nebesích. Prosíme dej i nám, abychom se nehnali za tím, co pomíjí, ale hledali to, co je pevné a nasytí naše nitro.

Neděle 2.srpna 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 10:38 -

Amen.